

Előszó

kivonat a
„A térítő mátrix és a jövő energiája”
című könyvből
(megjelent 2017-ben)

Vannak a világnak olyan globális dolgai, amelyeket igazából csak akkor veszünk észre, ha elmélyülünk a részletekben. Hogy a világ végtelenségének és végességének filozófiai-fizikai kérdése szoros kapcsolatban van ennek a könyvnek a folyamat/esemény alapelvű megközelítésével, illetve hivatalos részecskeszemléletünk álláspontjával, az bennem csak akkor tudatosult, amikor az anyag definícióját kerestem.

Ha a részecske a végesség egyfajta szimbóluma, akkor a folyamat bizonyosan a végtelenséget testesíti meg, amelyben igazából sem a nagy, sem a kicsi nem definiálható. A nulla nem az út vége, bármelyik irányból is közelítjük, hanem az irányváltás mérföldköve. Mindig lesz érték, amely közelebb lesz a nullához vagy egy kiválasztott számhoz, mint ahogyan a nagyobbban is mindig lesz nagyobb. Ez nem a képességeink függvénye, hanem a szabad választásunké. A természet és a matematika, mindkettő ennek a szimbóluma. A világunk tele van irányváltásokkal és ellenpontokkal. Ha nem lenne nagy, akkor nem lenne kicsi sem. Ha nem lenne felfelé irány, akkor nem lenne lefelé irány sem. Ha nincs rövid, akkor nincs hosszú, ha nincs előre, akkor nincs hátra sem – és a sor végtelen. Ha csak az egyik irányhoz ragaszkodunk, akkor baj van, vagy baj lesz.

A természet célja nem az ellentétekbe való bezárkózás, nem a kirekesztés, hanem a közreműködés. Úgy intézzük a saját ügyeinket, tartják az elemi folyamatok, hogy közben minden értékünket felajánljuk a más folyamatokkal való együttműködésre. A saját érdek érvényesítése a kialakított egyezségeken ugyanolyan fontos, mint az önállóban. De nem lehetek teljes értékű, vallja például az *Oxigén* folyamat, ha nem képezhetek oxidokat azokkal, akik rám szorulnak, vagy ha nem lehetek a víz része. Meg sem tudnék maradni egyedül csak mint *Oxigén*, mert minden energiámat arra kellene fordítanom, hogy a velem kommunikálni akarókkal szemben önmagam maradhassak. Elfogynék – értelmetlenül.

Az ellentétek a szabadság jelképei. A köztük lévő konfliktus a fejlődés záloga, a köztük kialakuló egyensúly pedig maga a megelégedés. Szó szerinti jelentésében is és átvitt értelemben is. Az ellentétek megléte és a köztük kialakuló egyensúly nem közhely, hanem szükségszerűség. Így aztán egyetlen valódi vizsgálat sem nélkülözheti azt, hogy a világ dolgait minden esetben az ellentétes irányok szempontjából is tanulmányozzuk.

Ha valamit csak a vonzás, vagy a zuhanás szemszögéből vizsgálunk, akkor kimarad minden, amit a taszítás vagy az emelkedés magában hordozhat. Még az egyik irány végtelen számú és egyre fejlődő vizsgálata sem pótolhatja azt, ami a másik irány, hiányzó vizsgálatával elmarad. Mert ha a világunk két- vagy több pólusú, akkor a vizsgálatainknak is két- vagy több pólusúaknak kell lenniük. Erről szép lassan elfeledkezünk.

Elfeledkezünk arról is, hogy minden eseménynek idővonzata van. Esemény nélkül nincs idő és idő nélkül nincs esemény. A kérdés csupán az, hogy mennyi az eseménynek, a mozgásnak, a változásnak az intenzitása. Mert ha a változás intenzitása végtelenül kicsi, akkor úgy tűnik, mintha mi sem változna, pedig csak az esemény időszámítása lesz végtelen hosszúságú. Ha meg az esemény intenzitása végtelenül nagy, akkor meg éppen az ellenkezője történik, és az időszámítása lesz végtelenül rövid.

Az intenzitás variációk száma természetesen végtelen nagy, és így aztán az időrendszerek száma is az. Az idő pedig nagy úr. Ugyanaz az esemény, amely egy végtelen nagy intenzitású időrendszerben, mondhatnánk „csak egy tüszentésnyi”, a mi földi időrendszerünkben lehet maga az örökkévalóság.

Részei vagyunk a nagy egésznek, ahol az intenzitás szabadsága az, amely a végtelen téridő rendszert megalkotja. A téridőnk intenzitása pedig attól függ, mennyi benne az információ terjedésének a sebessége. Ez a mi földi világunkban a mi földi fénysebességünk.

Hogy elfeledkeztünk a mozgásról és a mozgásfüggő téridőkről, annak legnyilvánvalóbb bizonyítéka a hivatalosan kőbe vésett fénysebesség értékünk. Igen, a mi földi téridőnkben a kvantum-kommunikáció sebessége az általunk mért fénysebesség. De azt nem gondolhatjuk, hogy más téridő rajtunk kívül nem létezik, ha pedig létezik, akkor miért gondoljuk azt, hogy az információ terjedésének a sebessége minden rendszerben pontosan ugyanannyi, mint a *Földünk* időrendszerében? Illetve abban a téridőben, amit mi mérni vagyunk képesek itt a *Föld* felszínén?

Amikor azt állítjuk, hogy a fénysebesség az a fotonok sebessége az üres térben, akkor nem egyszerűen csak a definíció pongyolasága az, amelyen meg kell döbennünk, hanem az a tanácstalanság is, amely ezt körbefonja. És a tanácstalanság nemcsak a foton természetét érinti, hanem a tér definícióját is. Mert arra biztosan nem gondolhatunk, hogy az üres tér az a semmi.

Ennél az sem jobb, ha a meghatározásban a vákuumot vagy a majdnem teljes vákuumot szerepeltetjük. Mert a vákuum sem lehet a körbekerített semmi vagy a majdnem semmi. Ennek ellenére a fénysebesség hivatalos definíciója mind a mai napig az, ami: a fotonok sebessége az üres térben.

Én nem akarom a világ végességének filozófiai szemléletét mindenáron összekapcsolni a részecske alapú fizikával, de az eseményszemlélet esetén nincs baj az idővel: a folyamat zajlik – az idő telik. Az idő és a végesség azonban ellentmondásban vannak!

A tudomány mindig a demokratikus gondolkodás példája volt, vagy az kellett volna, hogy legyen. A végesség és a végtelenség problémája kibeszélendő. Ugyanúgy, ahogyan az idő, a tér, a gravitáció és az anyag is. Mert ez a szükséglet! A mai számítógépes világunkban már nem fogadható el, hogy ne tudjuk, hogy mi a számítógépünk és *pendrive* eszközeink adatrögzítésének fizikája! Bedugjuk őket a számítógépünkbe, és tudomásul vesszük, hogy adatot tárolnak. De hogy ennek mi a fizikája, azt átlépjük, mert nincs rá elvi magyarázat. Ma már nincs helye annak, hogy arra várjunk, majd egyszer minden megvilágosodik. Mert ha rossz az irány, akkor az sosem fog. Akkor mihamarabb vissza kell fordulnunk.

A felszeletelt fizikai standard modellt már a matematika sem viseli el. A matematika végeredményben a tudomány demokratikus alkotmánya. Azzal vagy egységesen le tudjuk írni a világunkat, akár kicsinek mérjük azt, akár nagynak, vagy... Nincs más út. Nem lehet szeletenként mindig újra kezdeni, csak azért mert nincs egységes tudományos világnézetünk, vagy világképünk.

Ha a változás örök, akkor a világ végtelen. Nem definiálhatunk benne egyetlen, a nyugalmat kvázi jelképező részecskét sem, bármilyen picire is számítunk, nemcsak azért, mert mindig lesz kisebb, hanem azért, mert nincs hely benne a nyugalmi, megállási pontnak. Az egyetlen, ami időtartam nélkül „zajlik”, az nem egy nyugalmi pont, hanem az irányváltás inflexió pontja! Ha pedig egyetlen részecske sincs nyugalomban, mint ahogyan azokat a gyakorlatban így is mérjük, akkor az idő, a változás és a végesség valóban ellentmondásban vannak.

A részecskeszemlélet persze hordoz egy sokkal nehezebb kérdést: az anyag definícióját. Úgy tűnik, ez minden józan és racionális érvelést felülír. Mert ha az idő telik, és a részecske változik, akkor a részecskét alkotó anyag mi fán terem?

Ez az a pont, amikor bebizonyosodik, hogy tényleg vissza kell fordulnunk, és újra kell kezdenünk, mert azzal a világgéppel, amellyel ma rendelkezünk, és amit a hivatalos nézet szigorúan és ellentmondást nem tűrően képvisel, azzal az anyag definíciója, mint folyamat/esemény/változás nem adható meg. Ezért nagy esemény ez a 2016. évi Nobel-díj. Az anyag kimondott „topológiai tulajdonsága” talán az első lépés. Mert nincs sem más út, sem más választás!

A hivatalos elemi modell úgy írja le az elemi részecskék egymáshoz viszonyított mozgási állapotát, hogy felnéztünk az égboltra és következtettünk. Mert az elemi működésre, illetve az elemi keringésre igazából nem találtunk még mikroszkopikus evidenciát és bizonyítékot. Amit látunk, az az égboltunk bizonyossága. Illetve mindaz, amit a mi saját földi téridőnkben az égbolton és a térben látunk.

Kimondva és kimondatlanul a nagy és a kicsi összetartoznak. De ha az égboltunkat vizsgálva, alattunk a földfelszín bennünket nem vonz, hanem gyorsulva emel, akkor az égbolton lévő égitestek a közelben és a távolban egyaránt más magyarázatokat igényelnek.

Az általános relativitáselmélet azt nem vizsgálta, hogy mi van akkor, ha a gravitáció nem is gyorsítva vonz, hanem éppenséggel a *Föld* felszíne az, ami alattunk gyorsulva tágul, és bennünket gyorsulva magával emel. Ha elengedem a kezemből a ceruzámat, az addig szabadon van, amíg a velem együtt emelkedő, vagyis önmagában táguló földfelszín azt újra fel nem fogja. Nem a ceruzám esik le, hanem a földfelszín „esik fel” hozzá szabadon.

Itt most nem *Newton* általános tömegvonzási törvényére kell gondolni, amely azt mondja, hogy ha a *Föld* vonz engem, akkor én is „visszavonom” a *Földet*, tehát tulajdonképpen egymás felé mozdulunk, és a tömegviszonyaink határozzák meg azt, hogy kinek mekkora az elmozdulása, hanem arra, hogy a földfelszín gyorsul felém. Amit mi a *Föld* vonzásaként definiálunk vagy érzünk, az nem más, mint a földfelszín gömbszimmetrikus gyorsulása! A földfelszín felém való gyorsulása és az én gyorsulásom a földfelszín felé az érdemben éppen az ellenkezője annak, mint ami az általános tömegvonzásból következne – hiszen ebben az esetben a földfelszín gyorsulása a meghatározó. Ebben a gondolatban nincs semmi irredenta. A relativitási alapelveket figyelembe véve ezt az alternatívát is vizsgálni kell.

Az semmit nem jelent, hogy ezt a földfelszín emelkedést mi a felszínnel együtt mozgók el tudjuk-e időben helyezni vagy sem. Magyarán: ha ez a minket mozgató folyamat a mi téridőnkben a *Föld* felszínén végtelen lassú és ezért végtelen kis intenzitású, akkor ezt mi igazából nem is érezzük. Illetve érzékeljük, mert a ceruzám, ha elengedem, akkor valóban földet ér, de erre azt mondjuk határozottan: igen, mert a gravitáció...

A világ végessége vagy végtelensége eszem ágában nem volt, amikor hozzáfogtam *Einsteint* igazából tanulni. A folyamat és a részecskék viszonya sem izgatott. Azt szerettem volna megérteni, hogy miért nevezik ezt a dolgot általános relativitáselméletnek. Mert azt nagyjából értettem, hogy mit jelent az, hogy relativitás. De azt, hogy az egyik dolog az általánosan relatív, a másik dolog meg speciálisan, azt nem tudtam elképzelni. Ma sem tudom. Talán a *newtoni* általános tömegvonzás igazolása volt az, ami az *általános* jelzőt magyarázza.

Ha a speciális relativitáselméletet alkalmazom a *gravitációra*, akkor pontosan megkapom annak az ellenkezőjét, mint amit *Einstein*, a *newtoni* általános tömegvonzás igazolásaként mindenki megnyugvására állított. Illetve megkapom azt is, amit *Einstein* mondott, és megkapom annak az ellenkezőjét is. Ez azért izgalmas, mert az általános relativitáselmélet a mai napig nem tudta definiálni a *gravitációt*. Ezért aztán felmerülhet a kérdés, hátha az

ellenkezőjéből kiindulva a magyarázat magától adódik. Ebben, a fizika lényegét tekintve semmi kivetnivaló nincsen, hiszen a világ dolgait minden lehetséges oldalról vizsgálni szükséges.

A vizsgálatban arra kellett rájönnöm, hogy olyan mozgásformák határozhatók meg ebből a fejére állított általános relativitáselméletből, amelyek nem hogy nem mondanak ellent a klasszikus mechanika alapelveinek, de abba kiválóan bele is illenek. Van gyorsuló mozgás állandó sebességen, a körhintán kívüli tapasztalaton túl is. A gömbszimmetrikus gyorsuló tágulás és gyorsuló összeomlás definiálható az anyagi részecskékre változó és állandó sebességértékeken egyaránt. Ha elfogadjuk a proton-, a neutron- és az elektronfolyamatokat, mint alap atomi folyamatalkotókat, akkor azt is tisztázni kell, mit jelentenek ezek a folyamatok.

Így válik a protonfolyamat, az összes kvark alkotójának tulajdonságaival támogatva az energiafejlődés folyamatává: ami gömbszimmetrikus gyorsuló tágulás, intenzitáscsökkenés saját energiája felhasználásával és felszabadulásával.

A neutront úgy nevezték el az ókori görögök neutronnak, vagyis a neutrális szinonimájának, hogy megérezték, ez az a folyamat, amely mint gömbszimmetrikus gyorsuló összeomlás energiát és külső hajtást igényel. A hajtóerő pedig elektronfolyamat formájában bárhol jöhet, csak legyen benne elég hajtási energia. Mert kitágulni, mint protonfolyamat a saját energiámmal is tudok, amíg bírok, de az összeomlás külső segítség nélkül már nem megy. Kell valaki, aki besegít. Az elektron éppen ezt teszi. Csak így válhat a belső integrált kvark intenzitásom növekedővé.

Az elektronfolyamat a gömbszimmetrikus gyorsuló tágulás protonfolyamat utáni periódusa, amikor maga a gyorsulás még folytatódik, de a sebesség már nem növekedhet, mert elérte a kvantum-kommunikáció sebességének határértékét. Energiatartalékom van, gyorsulni akarok, de a sebességem már nem növekedhet. Vagyis úgy gyorsulok, hogy közben az energiámat arra fordítom, hogy a kvantum-kommunikáció sebességének elért határértékét megtartsam. Kvantumhatásom is van és munkát is végzek – mindaddig, amíg az energiám azt lehetővé teszi. A munka eredménye, elektronfolyamat kvantumhatás: *blue shift* (a kék eltolás).

Ezek magyarázatait most a bevezetőben nem érdemes tovább fejtegetni, mert a könyv ezt mind tartalmazza.

Van itt azonban egy figyelemre méltó dolog. Ez pedig a *blue shift*-nek elnevezett frekvencianövelő hatás. Erről azért érdemes itt most részletesebben beszélni, hogy érzékeltetni lehessen a *gravitációs* vizsgálati eredmény kettősségét és az elmaradt relativitási értékelés fontosságát.

Tehát:

Két kiváló amerikai fizikus, *Robert V. Pound* és tanítványa, *Glen A. Rebka* az ötvenes években felment a *Harvard Egyetem* 22,5 m magas tornyába, és rádiójeleket bocsájtott a torony aljában elhelyezett detektorokra. Azt mondták, hogy ha a lefelé bocsájtott jel frekvenciája nő, ahogyan az történt is (ennek a neve *blue shift*, kék eltolás) akkor azzal az *einsteini* általános relativitáselméletet a gyakorlatban is igazolták, mert – ahogyan azt értékelték – a frekvenciát a *gravitációs* vonzás megnöveli. Ha pedig a jelet alulról bocsájtják felfelé, és azt a toronyból kihajolva mérik, akkor annak csökkennie kell (ennek a neve *red shift*, a vörös eltolás), mint ahogyan az csökkent is, hiszen az – amint azt értékelték – a *gravitációs* hatásból kifelé jön.

Most nézzük meg ugyanezt a kísérletet és eredményt a másik szempontból!

Ha a toronyból kihajolva elengedek egy jelet lefelé, miközben a *Föld* felszíne a detektorral, a toronnyal és velem együtt felfelé gyorsulva mozog, akkor a jel mért frekvenciája a detektáláskor természetesen nagyobb lesz, mert a *Föld* felszíne szemből jövet nagyobb pofont ad, mint álló helyzetből. Ha meg a *Föld* felszínéről felfelé engedem el a jelet, akkor a detektor, a toronnyal és a *Föld* felszínnel együtt felfelé gyorsulva a jel detektálásakor attól éppen elfelé mozog, vagyis a frekvenciája kisebb lesz.

Ez a kísérlet éppen annyira igazolja az *einsteini* elmélet igazságát, mint amennyire azt nem igazolja!

Ha valós relativitási alapelveket figyelembe véve vizsgáljuk ezt a jövőnk szempontjából létfontos *gravitációs* kérdést, akkor a dolog csak úgy dönthető el, ha végig járunk minden lehetőséget, és hagyjuk, hogy a tapasztalatok döntsenek. Ez olyan, mint az egészségünk. Hagyni kell, hogy a testi folyamataink döntsék el, mi a nekik legjobb. Ha mi a tudatunkkal állandóan beavatkozunk, annak csak rossz vége lehet.

Ha a hivatalos gravitációs elméletünk nem juttat bennünket közelebb sem az anyag definíciójához, sem a tér mint kvantumtér és mint világűr leírásához, ráadásul, ha nem is vagyunk a szükséges mértékben alaposak a vizsgálatainkat tekintve, akkor a mellény újra gombolása nem is olyan nagy bűn.

A szkeptikusság nagy ellenfél, de ha a mi *Föld* felszíni téridőnk a *Föld* középpontjában izzó *plazma* folyamat végtelen nagy intenzitású téridő rendszeréhez képest egy örökkévalóság, akkor a felszín mozgása éppen úgy nem érzékelhető, mint ahogyan azt most mi nem is érzékeljük. Illetve úgy érzékelhető, mint *gravitáció*.

Ehhez csak az kell, hogy a *Föld* felszíne a földi kvantum-kommunikációs sebesség (vagyis a földi fénysebesség) határértékén gyorsuljon, mint ahogyan azt az elektronfolyamat teszi. Az adódó időrendszer azonnal végtelen hosszúságú lesz. A gyorsulásunk értéke pedig állandó és a sebességünk is állandó. A *Föld* gömbszimmetrikus gyorsuló tágulása a tágulási munkát a fénysebesség folyamatos elérésére fordítja, amit folyamatosan el nem ér.

Miért ne tágulhatna alattunk a *Föld* a földi téridő fénysebességének határértékével?

A relativitás elvi szempontjait nézve ennek semmi akadálya nincs. Ha a *Nap* is tágul, és nem vonz, és saját időrendszere van, és a *Hold* is tágul, akkor minden ugyanúgy működik, mintha mindenki mindenkit vonzana. A kölcsönös tágulásoknak ugyanaz az integrált hatása, mint a kölcsönös vonzásoknak. A gyakorlati tapasztalataink a *Föld* felszínén ennek nem mondanak ellent, sőt! A földrengések beleesnek a tágulás szimptomájába és a kiszáradó tengerek szintén. A tágulással még a kvantum-kommunikációs sebességünk, vagyis az általunk mért fénysebesség érték is csökken, mert csökken az intenzitásunk. És ha ez a *gravitáció*, akkor az nem más, mint a *földfelszín* gyorsulása a lábunk alatt.

Mindezeket nem mondhatnám ilyen biztonsággal, ha az elvégzett piramis kísérleteim ezt nem támasztanák alá, és ha nem tudtam volna kimérni a felgyorsított *Hidrogén* folyamat konfliktusát a *gravitáció* kvantumhatásával – ami ennél sokkal több lehetőséget is tartalmaz. Ezeknek a kísérleteknek az elvi magyarázata és a mért eredmények mind megtalálhatók a könyvben.

A gravitációnak van *mechanikai hatása*, amely emel, és amelytől súlyunk lesz, és van *kvantumhatása*, amely nemcsak ártalmatlan, de mindannyiunk számára létfontosságú háttérsugárzásként mérhető is. *Földi* teremtmények vagyunk. Minden elemi folyamatotónk a *Földből* származik. A *Föld* elemi evolúciós folyamatának kvantumhatása számunkra alapvető életfeltétel. Ez a kvantumhatás ugyan mindenhol hat, de a közvetlen kapcsolat a földfelszínnel és magával a földdel mégsem nélkülözhető.

Az elemi evolúciós folyamatlánc a *Föld* középpontjának *plazma* folyamatával kezdődik, ami *végtelen nagy intenzitású* és végtelen nagy kvantum-kommunikációs sebességű. A *Hidrogén* folyamattal végződik, amely *végtelen kis intenzitású* és végtelen kis kvantum-kommunikációs sebességű. Közte pedig ott van az összes változás az összes általunk ismert elemi folyamattal. A földfelszíni viszonyainkat jól érzékelteti az a tény, hogy az összes általunk ismert elemi folyamat intenzitás tartománya a *Plutónium* folyamattól kezdve a *Hélium* folyamatig a végtelen nagy és a végtelen kicsi között a 0,63 értékkel indul és 1,01 értékkel végződik.

A hivatalos fizikai modellünkben négy fajta kölcsönhatás van: az erős, a gyenge, az elektromágneses és a gravitációs. Ha kilépek a természetbe, akkor kilépek egy felosztott és kategorizált világba. Ha nem vagyok elég óvatos, akkor két létező vagy éppen két újabb szelet közé is léphetek. Ha az elemeket nézem, abból (kimondatlanul is) kétfajtát tartunk: van a *Hidrogén* folyamat, és van az összes többi. A normál *Hidrogén* folyamatnak nincs neutronja, tartja a hivatalos nézet, a többinek pedig van.

Ez a szemlélet szintén megütköztető, mert ha az elemi folyamatok felépítésében elfogadjuk a proton–elektron–neutron-szerkezetet, akkor a *Hidrogén* folyamatra ennek is érvényesnek kellene lennie. Ha nem így van, akkor két lehetőség van: az egyik az, hogy valóban kétféle elemi szerkezet törvény van; a másik az, hogy a *Hidrogénnek* is van neutronfolyamata, csak annak olyan végtelenül kicsi az intenzitása, hogy azt nem tudjuk megmérni.

Azt, hogy e kettő lehetőség közül melyik a valós, a globális szemlélet dönti el. A kétfajta törvény eleve kérdéses, de nézzük a globális, a gyakorlati tapasztalattal összeillő magyarázatot.

Az elemi folyamataink ciklikusan működnek. Nemcsak párhuzamosan működő ciklusokat tartalmaznak, de ciklikusan is ismétlődnek. Ebből következően mindig maradnia kell az elemi hajtóerőben egy olyan végtelen kis értékű kvantumimpulzusnak, amely el nem fogyhat, mert a semmiből nem lehet új ciklust kezdeni. A protonfolyamat folytatása az elektronfolyamat. A protonfolyamat energiát termel, az elektronfolyamat pedig a neutronfolyamat-összeomlását hajtja. Az elektronfolyamat végpontja a neutronfolyamat kezdete. Az elektronfolyamat, mint hajtóerő nem futhat ki nullára, nem dolgozhatja fel az összes energiáját – egyrészt mert nem is tudná – másrészt nem válhat semmivé, mert akkor a neutronfolyamat nem tudna miből elindulni. A neutronfolyamat-összeomlás véges értékű elektronfolyamat-maradékból indul. Így aztán marad egy fel nem használt végtelen kis intenzitású kvantumimpulzus hajtóerő is, amely kikerül az elemi folyamatból. Azt is mondhatjuk, hogy a térben halmozódik, de igazából ezek a keletkező *kvantumimpulzusok* azok, amelyek a teret alkotják.

Az elemi folyamatciklusból kikerülő kvantumimpulzus miatt, maga az elemi folyamat válik egyre kisebb intenzitásúvá, ami az elemi folyamatok folytonos változását jelenti a nagy intenzitástól a kisebb felé. Ez a *plazmától* a *Hidrogén* folyamatig tartó elemi evolúció. Amikor minden elemi változás a *Hidrogén* folyamat intenzitás szintjére jut, amelynek az elektronfolyamat intenzitása végtelen kis értékű és egyedileg nem képes a neutronfolyamatát összeroppantani, akkor az összes felhalmozott *Hidrogén* folyamat *plazmaként* omlik össze. Az evolúciós folyamat újra kezdődik. Vagyis a *Hidrogén* folyamat is alkotórésze a globális elemi folyamat törvénynek, csak neutronfolyamatának összeomlása akkor következik be, amikor már minden-minden *Hidrogén* folyamattá vált, és nincs más út a menekülésre, hiszen az idő meg nem állhat. Akkor egyszerre mind *plazmaként* roppan össze, és ez az elemi evolúciós folyamat ismétlődését jelenti.

Egyszerű, partvonalon kívüli megjegyzésként fűzhető hozzá, hogy az lenne a *Nagy Bumm?*

A legkisebb intenzitású átváltozása a legnagyobb intenzitásúvá?

A legnagyobb és a legkisebb valóban mindig összetartoznak.

Az elemi folyamat evolúció legfontosabb terméke a *kvantumimpulzus*, vagy egyszerűen csak kvantum.

A kvantumimpulzus alkotta tér egyszerre oldja meg a „foton sebessége az üres térben” és a „foton kettős természete problémát” is. Nem fotonok repülnek az üres térben, hanem a tér kvantumimpulzusai továbbítják a kvantumjeleket azzal az intenzitással, amellyel azok a gerjesztés helyén keletkeztek. Ahhoz sem hozzá nem tesznek, sem belőle el nem vesznek. A kvantumimpulzusok élete örök, mert intenzitásuk nem teszi őket alkalmassá munkavégzésre, anélkül pedig el nem fogyhatnak. Olyan kvantumteret és téridőt alkotnak, amilyen intenzitású jeleket kapnak. Így aztán létrejön az a *téridő mátrix*, amely olyan, mint egy kert. Minden fa más termésű, más intenzitású. A nagyobb fa a kertből nagyobb teret igényel, mert nagyobb az intenzitása, a kisebbnek a kisebb is elegendő.

Az elemi folyamatok „lelkiismerete” az *anti-folyamat*. Mert vissza kell jutni a ciklus végéről a ciklus elejére. Az anti-folyamat az anti-neutron/anti-elektron/anti-proton szekvenciával úgy hozza vissza a ciklust az elejére, hogy mindig ügyel arra, hogy az elemi folyamat önmaga maradjon, vagyis oda érkezzon vissza, ahonnan indult. Egyszerűen fogalmazva, a direkt folyamat kommunikál, az anti-folyamat pedig felügyeli azt.

A *gravitáció* kvantumhatása az a *Föld* belsejében zajló, a *plazmával* induló és a *Hidrogén* folyamattal végződő elemi evolúciós folyamat anti-folyamatainak a terméke. Minden elemi esemény kvantum-kommunikációs sebessége más és más, de a protonfolyamataik, mint események azonosak, vagyis hagyományos értelemben véve atomsúlyuk, tömegük, felépítésük azonos, csak különböző kvantum-kommunikációs sebességen és intenzitáson. Ez csak úgy lehetséges, ha az anti-folyamat irányban az anti-elektronfolyamatok kvantumhatás-többletet „termelnek”. Minél intenzívebb az elemi folyamat a direkt oldalon, annál intenzívebb az anti-elektronfolyamat kvantumhatás- (*kék eltolás*) többlete. A *plazma gravitációs* kvantumhatása a legnagyobb. Az ismert elemi folyamataink közül a *Plutónium*, a *Neptúnium* és az *Urán* folyamatoké a legerősebb. A *Hidrogén*, a *Hélium*, a *Nitrogén*, a *Szén*, az *Oxigén*, a *Szilícium*, a *Kén* és a *Kalcium* folyamatoknak nincs *gravitációs* kvantumhatásuk. A gravitációs kvantumhatás, a háttérsugárzás régióként és esetenként változhat, mért értéke 0,13-0,18 /h.

Ez egy szuszra elég sok volt!

De sem a tágulás/összeomlás jelképezte pulzálás, sem a mindennapi életünk kisebb és nagyobb léptékű ciklikussága, nem hogy nem idegen az életünkben, de annak szerves részét képezi.

Esemény nélkül nincs idő, nincs tér és nincs anyag sem! Az anyag hétköznapi megjelenési formája pedig attól függ, milyen az esemény/változás/folyamat intenzitása.

Ha az asztalon lévő pohárba egy kancsóból vizet töltünk, az legalább 6 párhuzamos eseményt jelöl: (1) az öntést, (2) a vizet, (3) a poharat, (4) a kancsót, (5) az asztalt és (6) önmagunkat.

Ezen események, mint folyamatok között csak és kizárólag intenzitásbeli különbségek vannak. Az öntés természetesen a legintenzívebb folyamat, az asztal, a pohár és a kancsó pedig a legkevésbé az. Ezeket hétköznapi viszonyaink között természetesen és helyesen tárgyakként is tekintjük.

Max Planck mondta, hogy „*az anyag, mint olyan nem létezik. Minden, ami bennünket körülvesz, az tulajdonképpen egy illúzió*”. Ez sokféleképpen értelmezhető, számomra azt jelenti, hogy folyamatokban élünk.

A *plazma* intenzitása végtelen nagy, és elektronfolyamatának kvantumhatása végtelen nagy konfliktust okoz. A végtelen nagy konfliktus ismertetője a végtelen nagy *plazma* hőmérséklet.

Az intenzitás csökkenésével az elektronfolyamat-konfliktus (hőmérséklet) csökken, a plazma állapot folyékony halmazállapotúvá mérséklődik. A megszilárdulás, a kihülés pedig a plazma lecsökkent konfliktusát jelenti. Az elemi evolúciós folyamatban a földi plazma hűlése kialakítja a földkérget, elemi folyamatokkal telítve.

De hogyan biztosítja ez az elemi evolúciós folyamat a folytonosságot? Azt, hogy a gravitáció kvantumhatásában a Föld belső „nagy” és a Föld külső „kicsi” között, a harmonikus átmenet megvalósuljon, mert folytonossági hiány nem lehet. A kvantumtér a Föld körül már kialakult, de a felszíne felett még ki kell alakulnia a folytonos értékű háttérsugárzásnak is.

A megoldás természetesen az, hogy a Föld felszínét a teljes felülete mentén víz kell, hogy borítsa, mert a víz lefékezi a kvantumhatást, illetve a kvantum-kommunikáció sebességét. Így a Föld belső és a Föld külső az átmeneti időszakokra összekapcsolható.

Akkor felrémlett bennem, hogy van valami hasonló az Ótestamentumban. Kinyitottam és a legelső két mondata így szól: "(1) Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. (2) A föld pedig kietlen és pusztá vala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett." Írta ezt Mózes, az első, a Teremtés könyvében.

Ebben a két mondatban négy állítás van. Mind a négy az elemi folyamat evolúció fejlődésének szükséges állomása: az első az ég és a föld, mint a földkéreg, a földfelszíni téridő kialakulása; a második a „setétség vala a mélység színén”, hogy bizonyosak legyünk benne, a földkéregről van szó, hiszen a mélység el van takarva; a harmadik a víz, az átmenet miatt; a negyedik pedig, „és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett”, ami azt jelentheti, hogy végtelen mennyiségű kvantumimpulzus alkotja magát a teret.

A Teremtés további tíz strófája is levezethető az elemi evolúciós folyamat eredményeként egészen addig, hogy „Hajtson a Föld gyenge füvet”. De itt sincs megállás, mert az élővilág ugyanúgy az elemi kommunikáció résztvevője, mint az „élettelen világ”. A kvantumkonfliktus valóban fényt gerjeszt és ugyanez, illetve a növekvő konfliktus forgat is. A vizek az evolúció fejlődéseként pedig lassan valóban elpárolognak, elválasztva vizeket a vizektől, mert a konfliktus további növekedésével a hőmérséklet is nő. Ahogyan az velünk a Föld felszínén ma is csendben történik: az egyre növekvő technikai kvantumjel egyre nagyobb konfliktust okoz a térben, és ez egyre magasabb hőmérsékletet eredményez.

Mindezen megállapítások nem nagyon érnének semmit, ha a vizsgálatnak nem lenne gyakorlati eredménye. A gravitáció végtelen mennyiségű energiát ad nekünk akár felhasználjuk azt, akár nem. Ehhez a felismeréshez azonban legalább két fontos tényező szükségeltetik:

- a gravitáció helyes értelmezése
- és az, hogy ehhez a kicsinél is kisebb energia/intenzitás szint felhasználásához a megfelelő technológiát megtaláljuk.

A gravitáció energiájának felhasználásához konfliktust kell teremteni annak kvantumhatásával. Ehhez szükséges a Hidrogén folyamat felgyorsítása.

A felgyorsított Hidrogén folyamatnak pedig – a relativitás klasszikus idő törvényének megfelelően – lelassul az időszámítása, vagyis növekedik az intenzitása. A Hidrogén folyamat intenzitásának növekedése, ellentétben a többi elemi folyamattal, nem eredményezi az elemi folyamat megnövekedett intenzitású befejeződését. Ellenben az elektronfolyamat megnövekedett kék eltolás (blue shift) hatása konfliktusba kerül a gravitációval. Minél nagyobb a felgyorsítás sebessége, a konfliktus annál nagyobb.

A konfliktus pedig hőhatás és hőtermelés. A Hidrogén folyamat fénysebesség közelébe való gyorsítása végtelen nagyságú konfliktust és hőfejlődést eredményez. Az elsődleges kérdés ilyen esetben már nem is az, hogy hogyan gyorsítsunk, hanem az, hogy hogyan hűtsünk...

A *Hidrogén* folyamat a földi *plazma* esemény ellenpontja, az elemi evolúciós folyamat végpontja: halmazódó és felhasználatlan energiapotenciál. Különleges és egyedi elemi jellemzőivel a legalkalmasabb, illetve az egyedüli elemi esemény arra, hogy a plazmával gerjesztett gravitációs hatás energiáját saját céljainkra felhasználjuk.

A *Hidrogén* folyamat gyorsítás alapú energiatermelés végtelen nagy mennyiségű energia megtermelésére ad lehetőséget, mert az eszköz ugyan a *Hidrogén* folyamat, de a forrás a *gravitáció*. Ez az energiaforrás akkor is adott, ha használjuk azt, és akkor is, ha nem. A megtermelt energia a kívánt formában és feszültség szinteken hasznosítható.

Amikor arra a kérdésre keressük a választ, hogy mi az anyag, akkor a hétköznapi felfogásunk, ösztönből azt diktálja, hogy ez valami olyan, ami szilárd, kicsi és tovább már nem osztható. Eszünkbe nem jutna arról hosszasan elmélkedni, hogy minden bennünket körülvevő, nem látható kvantumhatás, az maga az anyag. Vagyis igazából az anyag nem az, amit megfogunk. Az anyag az, ami ezt a „megfoghatóságot” lehetővé teszi.

Ezt nem lehetne elmagyarázni azon korábbi énjainknak, akiknek nem adatott meg rákapcsolódni az internetre, akik nem voltak hívhatók mobil telefonon, de még tekerős és központos telefonon sem. Aki-önmagunknak mindez a csoda kategóriája lenne.

A mai énünkkel, már nemcsak kvantumhatás alatt, hanem kvantumhatás-özönben is élünk. Mert itt van körülöttünk minden kvantumhatás akár használjuk azt, akár nem, akár látjuk azt, akár nem. Mert a kedvenc weboldalunk máskülönben nem lenne elérhető, mert nem tudnánk emailt küldeni bárhonnán, mert a szoftverjeink nem tudnának automatikusan megújulni, mert máskülönben nem láthatnánk egymást a mobil telefonjainkon... és modern korunk további példái, vég nélkül. Olyan mintha egy vízzel teli medencében mászkálnánk, csak a medence, a víz helyett, egy annál sokkal nagyobb kvantum-kommunikációs sebességű „anyaggal” lenne telítve. Olyannal, ami a víz sűrűségénél összehasonlíthatatlanul kisebb. És ebben a medence-téridőben igazából nincs is más csak információ.

El tudjuk képzelni azt is, amikor ebben a medence-téridőben már annyi kvantumjel információ van, hogy a kialakuló konfliktus miatt már nem tudnánk sem lépni, sem épségben megmaradni. Nem (csak) azért, mert mi nem vagyunk a *Föld* gravitációs kvantumhatásánál sokkal nagyobb terhelésre tervezve. Hanem azért, mert ennek a konfliktusnak a megjelenési formája, lehet hogy cseppfolyós, lehet hogy gáznemű, de lehet hogy szilárd halmazállapotú. Minden attól függ, mekkora maga ez a konfliktus és milyen intenzitású az egyéb konfliktust csökkentő hatás. Az esemény.

Ettől nem megijedni kell, hanem helyesen értelmezni. Mert ez a fejlődés egyedüli iránya, mert a világ végtelen szabadsága a variációk végtelen lehetőségét biztosítja. Az elemi világ tudatalattija mindig egyensúlyra törekszik. Ahol hiány van oda ad, ahol meg túlteng, onnan elvesz. A mi „tudat felettink” erről (is) példát vehetne.

Relativitás, idő, frekvencia, információ...

Azt szokták mondani, hogy az *információ* az hatalom. Ennek az ellenkezője még igazabb, mert a valós világunk alapja, annak minden tárgyiasított, jobban mondva „anyagiasított” formájában nem más, mint kvantumhatás.

A könyv tartalmazza az elvégzett kísérleteim leírását és eredményeit. A melléklet pedig azoknak, akiket ez érdekelhet – az *einsteini* relativitási tételek vizsgálatát is.

A forgótárcsa kísérlet azt bizonyítja, hogy a mozgásnak idővonzata van. A forgásban lévő forgótárcsára szerelt égők, mint ahogyan azt a *YouTube*-felvétel is mutatja, egy bizonyos fordulatszámnál kialszanak, mert a sebesség megváltoztatja az izzószál elemi folyamatának

intenzitását. Az intenzitás növekedésével tulajdonképpen az izzószál ellenállása változik meg: amely feszültség az izzószálban a normál intenzitáson izzást okoz és fényt ad, az egy megnövekedett belső intenzitásnál már nem. A fordulatszám csökkentésével az intenzitási viszony helyreáll, és a fény visszatér.

A dekontaminálási kísérlet azt igazolja, hogy a sérült elemi folyamatok elektronfolyamatának intenzitása befolyásolható, és a *béta-plusz* és *béta-mínusz* izotóp állapot a kiválasztott megfelelő kvantum-kommunikációval kezelhető.

A piramis kísérletek azt bizonyítják, hogy a *gravitációnak* kvantumhatása van, amely a piramisból mint egyenáram kivezethető. A kísérlet fél méter magas *Gázai Nagy Piramis* alakzatú kis piramisában a kialakuló *900 mV* feszültségértéken keletkező és kivezethető áramerősség *0,5 mA*, ahogyan azt a *YouTube*-felvétel is mutatja. A keletkező áramerősség a tömeg függvénye.

A *konvex/konkáv* csészealj formával végzett mérések azt mutatják, hogy a gravitáció kvantumhatása a piramison kívül más geometriai alakzatokban is kimérhető. A csészealj forma kiválóan alkalmas arra, hogy a *Hidrogén* folyamat gyorsításának eszköze legyen, és a konfliktusban fejlődő energiát mozgássá vagy más, mechanikai felhasználású formává alakítsa.

A *Hidrogén* gyorsításának kisminta kísérlete azt igazolja, hogy a felgyorsított *Hidrogén* folyamat elektronfolyamata valóban konfliktusba kerül a *gravitáció* kvantumhatásával. A konfliktus azt eredményezi, hogy a felfüggesztett gyorsító szerkezet súlya megváltozik. A súlymérés során a felfüggesztett gyorsító szerkezet szabadon elmozdulhatott. Ha az elmozdulást megakadályoznánk, akkor a kialakuló és a súlyt befolyásoló konfliktus hőmérsékleti változásban jelentkezne. A fénysebesség közelébe való gyorsítás energiafejlesztő hatása végtelen nagyságrendű lehetne.

A következő fejezetekben arra törekedtem, hogy a legegyszerűbben és a legérthetőbben fogaljam össze mindazt, amit az alábbi 5 angol nyelvű könyvem részletesen tartalmaz:

1. The Energy Balance of Relativity (2007)
2. Quantum Energy and Mass Balance (2009)
3. The Quantum Engine (2011)
4. Gravitation: our quantum treasure (2013)
5. The Quantum Impulse and the Space-Time Matrix (2015)

és ami, a most készülő hatodik összefoglaló tartalmát képezi.

Igyekeztem betartani az egyszerűségi fogadalmamat, de ez sok esetben – elsősorban az elemi folyamatok leírásánál – a legnagyobb igyekezetem ellenére sem igazán sikerült, amiért elnézést kérek.

Arra is fogadalmat tettem, hogy nem írok be képleteket. Vannak azonban olyan helyek és tárgykörök, elsősorban a gravitáció gyorsító, mechanikai hatásának bemutatásánál, ahol ezeket éppen a bizonyító erejük miatt nem lehetett kihagyni. Illetve vannak olyan idő-formulák, amelyeket fontosságuk miatt többször is be kellett tennem.

Azt tanácsolom a kedves olvasónak, hogy azokat a részeket, amelyeket bonyolultnak vagy unalmasnak tart, egyszerűen lépje át. A globális leírás minden fontos információt úgyis tartalmaz. Ez a veszély elsősorban a 2-3-4. fejezetek olvasásakor fenyeget. Úgyhogy ezeket a fejezetet csak addig olvassa, amíg azokban kedvét leli.

Azt a kérdést nekem még fel lehetne tenni, hogy miért választottam a könyv címéül éppen azt, ami?

Azért, mert azt szerettem volna ezzel is kihangsúlyozni, hogy a jövőnk energiája valójában itt van a kezeink között! De csak akkor fogjuk észrevenni és tudjuk majd használni, ha másfajta szemlélettel nézünk a világra. Másképpen, mint ahogyan azt ma tesszük. A téridő pedig ennek a másfajta szemléletnek a legjobb kifejezője. Magába foglalja az összes meghatározó jellemzőt és kifejezi az elemi lét és működés két legfontosabb feltételét, az egyensúlyt és az együttműködést.